

[Thestrup.]

for mig så ganske givet folkepensioneringen som den vigtigste og som den, vi først bør gå til.

Jeg kan ganske slutte mig til de udtalelser, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen fremsatte om en pause i reformerne, indtil der er sket en virkelig forbedring af vor valutabalace og vore økonomiske forhold.

Den højtærede forsvarsminister sagde, at venstre og det konservative folkeparti ønskede forsvarsudgifterne sat op. Er det nu ikke at forenkle spørgsmålet i altfor høj grad? Forholdet er dog vel det, at venstre og det konservative folkeparti ønskede, at vi af hensyn til selve formålet med at give disse mange penge ud til forsvaret, nemlig hensynet til landets sikkerhed, ønskede at blive ved det, der nu engang var besluttet. Det er naturligvis rigtigt, at det medførte større udgifter, end det gør nu efter den noget reducerede ordning. Men ingen ønsker — heller ikke venstres og det konservative folkepartis medlemmer — større udgifter end nødvendigt, tværtimod er vi vel allesammen mere end villige til at spare på ethvert område af militærbudgettet, hvor det kan ske uden nogen forringelse af sikkerheden. Det er vist ikke helt galt at sige, at når der skal træffes afgørelse om militærundergifterne, så må det ske efter en afvejelse af på den ene side hensynet til, hvad landets sikkerhed kræver, på den anden side hensynet til, hvad landet økonomisk kan bære. Det er ved denne afvejelse, vi lægger forskellig vægt på de to hensyn, og jeg tror ikke, det kan nytte ret meget at diskutere spørgsmålet yderligere. Men der er een ting, som vi forhåbentlig alle kan blive enige om, og det er det vigtige i, at der ikke hele tiden bliver lavet om på ordningen, således at der nu kan blive nogenlunde rolige arbejdsforhold for forsvaret. Det var i og for sig det eneste, jeg udtrykte i mit første indlæg.

Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen talte — som han har gjort så ofte før — om grundskyld. Jeg synes ikke, det er rigtigt at føre en grundskyldsdiskussion nu, så jeg skal ikke nærmere komme ind på det ærede medlems udtalelser. Jeg er ked af det, hvis det ærede medlem har fået den opfattelse, at jeg har sagt noget, som jeg ikke mener. Hvis der er noget galt i min opfattelse,

tror jeg, det ærede medlem skal søge fejlen i manglende forståelse og ikke i manglende god vilje til at finde det rigtige. Hvis der er mangler i min forståelse, er det ikke så mærkeligt, thi jeg tør sige, at den tilstand, som grundskyldsforslaget søger at gennemføre, er alt andet end klar.

Men når vi her under finanslovdebatten drøfter grundskyldsspørgsmålet i forbindelse med den finansielle og økonomiske tilstand, er det ikke grundskyldsforslagets enkeltheder, der interesserer os; det, der interesserer os, er, hvad gennemførelsen af det vil betyde for de forskellige erhverv her i landet. Og jeg kan ikke se andet, end at grundskyldsforslaget betyder forøgede skatter på landbrugsjorden uden nogen virkelig sikkerhed for tilsvarende lettelser. Så spørger jeg mig selv: Kan landbruget i øjeblikket bære større skatter, uden at det går ud over produktionen? Og det vil jeg besvare med at sige, at det tvivler jeg meget på. Derfor tror jeg ikke alene, det er meget dristigt nu at ville gå til gennemførelsen af et grundskyldsforslag, men jeg tror også, det er fornuftigt, at vi overvejer, om det er helt rigtigt nu at gå til den almindelige vurdering, der jo forestår, og som ganske givet vil betyde en forhøjelse, og måske en slet ikke så ringe forhøjelse endda, af landbrugets udgifter.

Der er ikke kommet nogen indsigelse imod det, jeg sagde i mit første indlæg om forskellen mellem generaldebatten og finanslovdebatten. Jeg tror, at det ville have betydning, om forskellen mellem de to debatter var klar.

Derimod er min partifælle, det ærede medlem hr. Poul Møller, uenig med mig i det, jeg sagde om finansudvalgets arbejdsform. Jeg vil give det ærede medlem en indrømmelse, og det er, at hvis det er muligt uden større vanskeligheder at få ordnet det således, at der bliver flere tillægsbevillingslove om året og ikke altfor mange udgifter bliver afholdt alene på finansudvalgets tilsgavn om at gå ind for bevillingen, så vil det være en fordel. Men jeg erkender, at jeg ikke synes, det i realiteten har så forfærdelig stor betydning. Jeg synes, vi er for tilbøjelige til ikke at ville anerkende den ligefrem rent forfatningsmæssige rolle, som de politiske partier spiller. Partierne er i virkeligheden blevet et mellemlid mellem